

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
7 У 11925/15
10.07.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, мр Николе Китаровића и Зорице Китановић, чланова већа, са судским саветником Ралић Михајлом, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. Из ..., ..., против одлуке број 1433 од 08.07.2015. године туженог Надзорног одбора Јавног предузећа „Дирекција за грађевинско земљиште и путеве општине Сурдулица” из Сурдулице, чији је правни следбеник Општина Сурдулица, у правној ствари умањења накнаде за коришћење заштићеног подручја, у нејавној седници већа одржаној дана 10.07.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** одлука Надзорног одбора Јавног предузећа „Дирекција за грађевинско земљиште и путеве општине Сурдулица” број 1433 од 08.07.2015. године и предмет **ВРАЋА** Општини Сурдулица на одлучивање.

Образложење

Оспореном одлуком одбија се захтев корисника А.А. ... број 33-05/887 од 05.06.2015. године за умањење плаћања накнаде која је обрачуната решењем ЈП „Дирекција за грађевинско земљиште и путеве општине Сурдулица” број 1129-1 од 03.06.2015. године, јер корисник није у 2015. години својим активностима непосредно допринео унапређењу стања, презентацији и промоцији вредности ПИО „Власина”.

У тужби поднетој Управном суду дана 12.08.2015. године тужилац оспорава законитост наведене одлуке туженог органа и наводи да је након добијене сагласности Министарства пољопривреде и заштите животне средине Републике

Србије на дан 23.01.2015. године извршио порибљавање рибарског подручја ПИО „Власина” рибљом млађи поточне пастрмке у количини од тридесет хиљада комада о чему је сачињен записник истог дана, потписан од стране представника тужиоца, надлежног руководиоца ЈП „Дирекције за грађевинско земљиште и путеве општине Сурдулица” и чувара заштићеног подручја ПИО „Власина”. Тужилац сматра да је испунио услов утврђен чланом 8. став 1. тачка 2. Одлуке о накнадама за коришћење заштићеног подручја ПИО „Власина” („Службени гласник града Врања”, број 13/13) и да је оспорена одлука туженог донета супротно одредбама наведене одлуке, из којих разлога предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорену одлуку и предмет врати туженом на поновно одлучивање.

У одговору на тужбу тужени орган је навео да је предметно порибљавање извршено по Програму за 2014. годину, а да тужилац није показао намеру да ће у 2015. години дати допринос на унапређењу стања, презентацији и промоцији Власине, те је и из тог разлога одбијен захтев тужиоца за умањењем накнаде за 2015. годину. На основу наведеног, предложио је да суд одбије тужбу као неосновану.

Како уз тужбу нису били достављени комплетни списи органа, то је суд наложио допуну списка. Поднеском, примљеним у Управном суду дана 21.01.2019. године, начелник Општинске управе општине Сурдулица обавестио је суд да је одлуком Скупштине општине Сурдулица број 023-18/16-01 од 16.11.2016. године ЈП „Дирекција за грађевинско земљиште и путеве општине Сурдулица” ликвидирано, а да је њен правни следбеник Општина Сурдулица, као и да не постоје било какви други списи туженог поводом конкретне управне ствари осим оних који су достављени суду уз одговор на тужбу.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, број 111/09) решио предмет спора без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета произлази да је решењем ЈП „Дирекција за грађевинско земљиште и путеве општине Сурдулица” број 1129-1 од 03.06.2015. године тужиоцу утврђена накнада за коришћење заштићеног подручја ПИО „Власина” у укупном износу од 7.160.410,00 динара, за период 01.01.2015. до 31.12.2015. године. Против наведеног решења тужилац је, у складу са датом правном поуком, дана 05.06.2015. године изјавио жалбу Министарству пољопривреде и заштите животне средине Републике Србије, преко првостепеног органа. Поред жалбе тужилац је истог дана Надзорном одбору ЈП „Дирекција за грађевинско земљиште и путеве општине Сурдулица” поднео захтев за умањење плаћања накнаде обрачунате решењем од 03.06.2015. године. Поступајући по захтеву тужиоца, тужени орган је оспореном одлуком, позивајући се у уводу на одредбе члана 48. Статута број 911-1 од 04.06.2013. године и члана 8. Одлуке о накнадама за коришћење заштићеног подручја ПИО „Власина” („Службени гласник града Врања”, број 13/2013) одбио захтев тужиоца од 05.06.2015. године за умањење плаћања накнаде утврђене и обрачунате првостепеним

решењем број 1129-1 од 03.06.2015.године.

Одредбом члана 6. став 3. Одлуке о накнадама за коришћење заштићеног подручја ПИО „Власина” („Службени гласник града Врања”, број 13/13) прописано је да решење о утврђивању накнаде може да садржи основ и износ умањења утврђене накнаде, уколико су испуњени услови из члана 8. ове Одлуке.

Одредбом члана 8. став 1. алинеја 2. исте одлуке прописано је да се обавезе плаћања накнаде утврђене овом одлуком могу ослободити, односно умањити за кориснике чије активности непосредно доприносе унапређењу стања, презентацији и промоцији вредности Предела до 25% обрачунатог задужења. Одредбом става 2. истог члана је прописано да одлуку о умањењу плаћања накнаде из става 1. овог члана на основу достављених доказа и образложеног захтева подносиоца доноси Управни одбор Управљача.

Одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, бр. 33/97, 31/01 и „Службени гласник РС”, број 30/10) прописано је да решење органа треба да садржи кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Одредбом члана 197. став 1. истог закона прописано је да увод решења садржи: назив органа који доноси решење, пропис о надлежности тог органа, име странке и њеног законског заступника или пуномоћника ако га има, и кратко означавање предмета поступка.

Одредбом члана 69. став 1. истог закона прописано је да, ако у поступку решава колегијални орган, о већању и гласању се саставља посебан записник, а када је донета једногласна одлука, о томе се може саставити само забелешка на спису. Одредбом става 2. истог члана прописано је да се у записник о већању и гласању уписују, поред података о личном саставу колегијалног органа, означавање предмета о коме се ради и кратак садржај онога што је решено, као и издвојена мишљења ако их је било. Тај записник потписује лице које председава и записничар.

Одредбом члана 192. став 2. истог закона је прописано да кад о управној ствари решава колегијални орган, он може решавати кад је присутно више од половине његових чланова, а решење доноси већином гласова присутних чланова, ако законом или другим прописима није предвиђена квалификована већина.

Према правном ставу Управног суда усвојеном на седници свих судија дана 29.10.2012. године, у списима предмета колегијалног органа, достављеним Управном суду поводом тужбе изјављене против одлуке тог органа, мора се налазити записник о већању и гласању. Записником о већању и гласању колегијалног органа се сматра и записник или потписан и оверен извод из записника са седнице колегијалног органа, који садржи све елементе записника о већању и гласању из члана 192. Закона о

општем управном поступку.

Како из увода оспорене одлуке произлази да је одлуку донео Надзорни одбор ЈП „Дирекција за грађевинско земљиште и путеве општине Сурдулица” на седници одржаној дана 08.07.2015. године, дакле колегијални орган, а како се у списима предмета не налази записник са наведене седнице колегијалног органа из којег би се утврдили подаци о личном саставу колегијалног органа, да ли је постојао кворум присутних чланова без кога колегијални орган не може да решава и кворум присутних чланова који су гласали за одлуку, нити записник са седнице, то је суд нашао да се овај спор за сада не може расправити. Ово стога што се у списима предмета органа, достављених уз одговор на тужбу, не налази наведени записник, а исти није достављен ни по захтеву суда за допуну списка од 08.10.2018. године, због чега суд не може правилно да оцени законитост оспореног решења туженог органа, односно да ли је у правилно спроведеном поступку правилно и потпуно утврђено чињенично стање и правилно примењено материјално право. Због наведеног, суд не може да утврди да ли је оспорена одлука донета у законито спроведеном поступку у складу са цитираним одредбама чл. 69. и 192. став 2. Закона о општем управном поступку.

Поред наведеног, оспорена одлука не садржи образложење и упутство о правном леку, чиме су повређене одредбе члана 196. став 3. Закона о општем управном поступку, којима је прописано да писмено решење садржи: увод, диспозитив (изреку), образложење, упутство о правном средству, назив органа са бројем и датумом решења, потпис службеног лица и печат органа. У случајевима предвиђеним законом или другим прописом, решење не мора садржавати поједине од тих делова. Ако се решење обрађује механографски, уместо потписа и печата може да садржи факсимил.

По оцени суда, тужилац правилно оспорава законитост одлуке туженог органа и правилност поступка у коме је иста донета. Ово стога што из оспорене одлуке не произлази да је тужени орган у поступку одлучивања по захтеву тужиоца за умањење плаћања накнаде ценио наводе тужиоца из захтева, као ни приложене доказе на околност које активности је тужилац предузео на унапређењу стања, презентацији и промоцији вредности заштићеног подручја ПИО „Власина”, нити је дао разлоге због чега сматра да тужилац није испунио услове за умањење накнаде, због којих разлога, овај суд налази да су при доношењу оспореног решења учињене повреде правила поступка прописане чланом 199. став 2. Закона о општем управном поступку, које су од утицаја на доношење законите одлуке у овој управној ствари.

Изостанком упутства о правном средству у оспореној одлуци су повређене и одредбе члана 200. став 1. Закона о општем управном поступку, којима је прописано да се упутством о правном средству странка обавештава да ли против решења може изјавити жалбу или покренути управни спор или други поступак пред судом.

Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде, с тим што су правно схватање и

примедбе суда у погледу поступка из образложења ове пресуде обавезне за надлежни орган, сагласно члану 69. став 2. истог закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 10.07.2019. године, 7 У 11925/15

Записничар
Михајло Ралић,с.р.

Председник већа - судија
Биљана Тамбурковски Баковић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ